

A NAGY SIKERŰ VÉLETLEN-SOROZAT FOLYTATÁSA

the destiny of
Violet & Luke

Violet, Luke és a sors

fine
selection

JESSICA SORENSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J E S S I C A S O R E N S E N

the destiny of
Violet & Luke

Violet, Luke és a sors

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Prologus

LUKE

(Nyolcévesen)

UTÁLOK FUTNI, MÉGIS MINTHA FOLYTON CSAK AZT CSINÁLNÁM. Mindig futok. Mindig próbálok elbújni. Ugyanannyit bujkálok, amennyit futok, de ha egyiket se csinálom, akkor rossz dolgok történnek. Akkor ő megtalál. És olyan dolgokra kényszerít, amiktől rosszul vagyok. Arra kényszerít, hogy *segítsek* neki.

– A-aki bújt, aki nem, me-megyek! – kiáltja anyukám, miközben kiszaladok a házunk bejárati ajtaján. Akadozik a nyelve, ami azt jelenti, hogy már megint bevette valamelyik gyógyszerét. Sokszor szed be fura gyógyszereket, pedig nem értem, minek. Nekem is kell orvosságot szednem, de csak azért, hogy ne legyek beteg. Anyu viszont olyan szereket szokott bevenni, amiktől sose lesz jobban, hanem éppen hogy mindig rosszabbul.

Régen nem volt ilyen, legalábbis nem ennyire vészes. Kábé egy évvel ezelőtt, amikor apukám még velünk volt, anyu normálisan viselkedett, és nem kellett neki semmilyen bogyó. Most viszont egy csomófélét szed, és szerintem lehetséges, hogy kezd megőrülni.

Legalábbis mindenki más anyukájához képest nagyon úgy érzem. Látom őket, amikor eljönnek a haverjaimért a suliba, és mindig vidámnak tűnnek, mindig rendesen néznek ki. A barátaim mindig örülnek az anyukájuknak, és sosem futnak meg bujkálnak előlük, mint én folyton.

Futva megkerülöm a házat, rohanok anyu hangja elől, ahogy engem keres, üldözőbe vesz. Állandóan engem hajkurászik, és ezt nagyon utálok – néha őt magát is utálok, amiért mindig futnom meg bujkálnom kell miatta. És azt is utálok, hogy mindig megtalál. Általában az ágy alatt bújok el, vagy a gardróbban vagy másvalahol a házban, de mostanában anyu egyre hamarabb szokott megtalálni, úgyhogy ma úgy döntöttem, inkább odakint keresek rejtekhelyet.

A ház mögé, a tornác lépcsőjéhez érve lefékezek, zihálva kapkodok levegő után. A rothadó deszkák alatt éppen elég hely van, hogy bebújhassak a lépcső alá, és ülve meghúzhassam ott magam. Felhúzzom a lábamat, és térdemre hajtom a fejemet. A napfény átsüt a fa repedésein, és elér hozzám. Aggódok, mert ha a napfény rám talál itt, akkor talán ő is.

Hátrébb csúszok, közelebb a lépcső tetejéhez, hogy ne érhesen el a napfény, aztán visszatartom a lélegzetem, amikor meghallom a hátsó ajtó nyikorgását.

– Luke! – kiáltja anyu, a tornácra kilépve. Papucsban csoszogva a lépcsőhöz megy, és a szűnyoghálós ajtó becsapódik mögötte. – Luke, idekint vagy?

Lehajtom a fejemet, visszafojtom a könnyeimet, pedig alig bírom megállni a sírást – de anyu meghallana, ha elbőgném magam. Talán meg is akarna ölelni, hogy vigasztaljon, és azt nagyon nem bírom. Egy csomó mindent nem bírok, amit csinál, és utálok, hogy milyen rossznak érzem miatta az életemet.

– Luke Price! – hív szigorúbban, és megáll a lépcső tetején. Fölnézek a deszkák résein keresztül, és meglátom a rózsaszín mamuszát. A cigarettája füstjétől felfordul a gyomrom. – Ha idekint vagy, de a füled botját se mozdítod, nagy bajban leszel! – Ezt már szinte vidáman mondja, mintha egyszerűen csak bújócskát játszanánk. Néha azt hiszem, hogy ez neki tényleg csak játék. Bújócska, amiben mindig én veszítek.

Megnyikordul a lépcső, ahogy anyu lassan lemegy a legelső fokig. A cigarettájáról a deszkára hullik a hamu, a réseken át a fejemre potyog. Néhány szemcse a számban landol, de nem kezdek köpködni. Igyekszem meg sem moccanni, próbálok csakis arra gondolni, hogy a szívem ne dobogjon ilyen hangosan, a tenyerem ne izzadjon ennyire.

Mintha száz év telne el, mire anyu végre megfordul, és fölfelé indul a lépcsőn, hogy visszamenjen a házba.

– Hát, jó, legyen, ahogy akarod – mondja.

Sosincs úgy, ahogy én akarom, de több eszem van, mint hogy ezt ki is mondjam. Épp ezért még azután sem mozdulok, hogy a tornác szúnyogháló ajtaja becsukódik. Még levegőt is alig veszek, miközben feltámad a szél, a napfény pedig egyre halványul. A réseken át leselkedve megvárom, hogy az ég szinte teljesen elsűrűljön. Ha úgy lehetne, ahogy akarom, akkor örökre itt maradnék, a lépcső alatt bujkálva, de most már nagyon éhes és fáradt vagyok.

Már régóta nem láttam vagy hallottam anyut idekint, úgyhogy kidugom a fejemet a lépcső alól. Amennyire látszik, tiszta a terep, ezért lerakom a kezem a földre, és kimászok a fűre. Talpra állok, és leporolom a piszkot meg a kavicsokat elszakadt farmeromról. Aztán mély levegőt veszek, az udvarunk széléhez futok, és a kerítés mentén kiszaladok a ház elé.

Nem igazán bírom a környéket, ahol lakunk. Minden udvarban el van sárgulva a fű, és az összes házat újra kéne festeni. Anyu azt mondja, azért kell ilyen helyen élnünk, mert mióta apu elhagyott minket, szegények vagyunk, és nem engedhetünk meg magunknak jobbat. Azt mondja, hogy apu már nem törődik velünk, és ezért nem jön el soha meglátogatni engem. Nem tudom, hihetek-e neki, mert anyu folyton hazudik. Mint amikor újra és újra megígéri, hogy soha többé nem fog olyan dolgokra kényszeríteni, amiket nem akarok megtenni.

Egy darabig az udvaron álldogálok a ház előtt, próbálok eldönteni, mit csináljak. Bemászhatnék a nővérem szobájának ablakán, hogy ott bújjak el, amíg ő haza nem ér, mert akkor talán segíthetne nekem. De mostanában tök furcsán viselkedik, és ideges lesz, ha szólok hozzá. Szerencsés, mert anyu őt néha mintha észre se venné, engem bezzeg mindig. Nem tudom, miért. Én igyekszem kerülni a feltűnést, amennyire csak tudom. Sose csinálok felfordulást, szép tisztán és rendben tartom a házat, ahogy anyu szereti. Sose zajongok. Meg szoktam húzni magam a szobámban, és mindig gondosan elrendezem a játékaimat, külön-külön csoportosítva, hogy megfeleljen anyunak, mégis állandóan engem hív segíteni. Amyről meg szinte tudomást sem vesz, mintha láthatatlan lenne.

Iszonyúan irigylem a nővéremet. *Bárcsak én is láthatatlan lehetnék!*

Úgy döntök, hogy elmegyek a sarkon lévő benzinkúthoz, ahol vehetek egy szelet csokit vagy valamit, mert már fáj a hasam az éhségtől. De amint ráteszem a lábam a járdára, hallom, ahogy kivágódik a bejárati ajtónk.

– Luke, befelé, azonnal gyere ide! – kiáltja anyu hisztérikusan, és csettintget, aztán a lába elé mutogat. – Szükségem van rád!

Megdermedek, és azt kívánom, bárcsak elég bátor lennék ahhoz, hogy elszaladjak a járdán. Hogy egyszerűen elfussak. És soha ne jöj-jek vissza. Alhatnék egy kartondobozban, mert még az is sokkal kellemesebbnek tűnik, mint a patikatiszta házunk. De nem vagyok bátor, úgyhogy sarkon fordulok, és anyura nézek, pontosan azt teszem, amit akar. A kitárt ajtóban áll, a haját ziláltan összefogta a feje tetején, és ugyanaz a lila ujjatlan trikó meg kockás rövidnadrág van rajta, mint mindig. Szinte olyan neki ez a szerelés, mint az egyenruhája, kivéve, hogy nincs is állása. Legalábbis rendes állása, ahol egyenruhát kéne hordania. Ehelyett a fura gyógyszerét árulja fura fickóknak, akik mindig ijesztően bámulják őt – vagy Amyt, ha kijön a szobájából.

Anyu begörcsíti a mutatóujját.

– Gyere már be!

Nagyot sóhajtok, ahogy a bejárati ajtónk felé indulok. Tótágast áll a gyomrom, úgy érzem, menten elhányom magam. Mindig ez történik, ha anyunak szüksége van rám. Már a gondolatától is rosszul leszek annak, hogy mire fog kényszeríteni.

Amikor a lépcsőhöz érek, anyu behátrál a házba. Nem látszik vidámnak, de szomorúnak se. Nyitva tartja nekem az ajtót, és rám szegezi barna szemét, amiről mindig az a kis zacskónyi üveggolyó jut eszembe, amiket kidobattam velem, mert szerinte nem stimmelt a szí-nük. Miután átlépek a küszöböt, becsukja az ajtót, és bezárja. Aztán elfordítja a reteszt, és beakasztja a kis láncot, mielőtt felém fordul.

A nappaliban be van húzva a függöny, a dohányzóasztalon egy meggyújtott cigaretta füstölög a zöldeskék üveg hamutartóban, be-büdösítve az egész szobát. A kisasztal mögötti kanapé műanyag hu-zattal van letakarva, anyu azt mondja, azért, „hogy a szennyezett le-vegő tönkre ne tegye az anyagot”. Állandóan attól retteg, hogy a

levegőben lévő szennyeződések ártani fognak a háznak vagy neki, ezért egy ideje már szinte ki se teszi a lábát itthonról.

– Miért futottál el? – kérdezi, miközben odamegy a kanapéhoz, és lehuppan rá. Fogja a cigijét, lepöcköli róla a hamut, mielőtt beveszi a szájába. Nagyot szív belőle, és másodpercekkel később már füstfelhő lebeg az arca előtt, ami tele van kis, kivakart sebekkel. – Játsszotál valamit, vagy mi?

Bólintok, mert sokkal jobb, ha azt mondom neki, csak játszottam, mint ha bevallanám, hogy előle bujkáltam.

– Igen.

Megint szippant a cigijéből, aztán a macskás üvegfigurákra bámul, amik a nappali egyik szekrényének polcain sorakoznak. A figurák minden egyes polcon kategorizálva vannak, a macskák fajtái szerint. Anyu a legutóbbi bepörgésekor rendezte így el őket, amikor túl sokat vett be az egyik gyógyszeréből – abból, amittől nem bír aludni, nem pedig abból, amittől totál ki szokott dőlni. Az éjszaka közepén az üvegcsörömpölésre ébredtem fel, meg anyu kivehetetlen motyogására, miközben a figurákat rakosgatta ide-oda. Amikor bementem a nappaliba, eszeveszetten próbálta tökéletesen rendszerezni a macskákat, „nehogy valami rossz történjen”. Azt magyarázta, hogy muszáj átrendeznie a figurákat, különben biztosan baj lesz... a csontjában érzi. De szerintem máris sokféle rossz történt velünk. Igazából egy csomó bajunk van már így is.

– Luke, figyelj már! – szól rám anyu. Elfordítom a fejem a macskáktól, de azt kívánom, bárcsak én is az egyik üvegfigurája lehetnék: bárcsak közöttük volnék azon a polcon, és onnan figyelhetném, ami történni fog, ahelyett, hogy részt kéne vennem benne. Anyu a másik kezébe fogja a cigarettáját, aztán oldalra hajol, és előhúzza a kis, fa „gyógyszeres dobozát”. Az ölébe rakja, még egyszer a szájába dugja a

cigit, hogy egy utolsót szívjon belőle, aztán a hamutartóba pottyantja, így már fel tudja kapcsolni a lámpát. – Na, most már elég a játszadozásból! Gyere ide szépen!

Egész testem megfeszül. A vállam fölött a bejárati ajtóra pillantok, mert abban reménykedem, hátha Amy hazaér, és elég időre megzavar minket ahhoz, hogy találhassak magamnak másik búvóhelyet. De a nővérem nem toppan be, úgyhogy nem menekülhetek innen. Nem menekülhetek anyutól.

– Muszáj nekem csinálni? – motyogom halkán.

Bólint, a szemén látszik, hogy máris teljesen be van pörögve.

– Muszáj segítened.

Remegve fordulok felé, és odacsoszogok a kanapéhoz. Leülök anyu mellé, mire megpaskolja néhányszor a fejemet, mintha az ölebe lennék. Egy csomószer csinálja ezt, és ettől mindig olyan érzésem támad, hogy talán *tényleg* az ölebének lát engem: kisállatként kezel, nem pedig úgy, mint a gyerekét.

– Nagyon rossz kisfiú voltál ma – mondja, miközben ujjai a tincseimmel játszadoznak. Utálok, ha ezt csinálja, és legszívesebben leborotválnám a hajamat, hogy ne tudjon hozzám érni. – Első szóra jönnöd kellett volna, amikor hívtalak.

– Sajnálom – hazudom, mert egyedül azt sajnálom, hogy végül megtalált. Muszáj lesz jobb búvóhelyeket keresnem, ahol elég hosszsan meghúzhatom magam, hogy anyu ráunjon a keresésemre. Akkor talán én is láthatatlanná válhatnék, mint Amy.

– Semmi baj. – Megsimogatja az arcomat, aztán a nyakamat is, mielőtt végre elenged. Ezután viszont megpuszil, mire lehunyom a szememet, és visszafojtom a lélegzetem, meg se mukkanok, pedig legszívesebben azt ordítanám: *Ne érij hozzám!* – Tudom, hogy a szíved mélyén jó kisfiú vagy.

Nem, nem vagyok az. Borzalmas vagyok, mert gyűlöllek téged. Teljes szívemből. Annyira gyűlöllek, hogy azt kívánom, bárcsak ne is lennél!

Anyu dúdolni kezd egy dallamot, amit ő talált ki, miközben leemeli a doboz fedelét, és óvatosan félreteszi. Bele sem kell néznie a dobozába, anélkül is pontosan tudom, mi van ott. Kanál, öngyújtó, egy pici nejlontasak – benne valami olyan anyaggal, mint a barna cukor –, egy kis darab vatta, fél üveg víz, egy gumiszalag meg egy injekciós tű, amit nyilván az én készletemből lopott: ilyennel szoktam beadni magamnak az inzulint.

– Na, emlékszel, mit kell csinálnod? – kérdezi anyu, aztán folytatja a dúdolgatást.

Bólintok, de könnyek csípi a szememet, mert nem akarom megtenni... semmit sem akarok megtenni, amire anyu utasít.

– Igen.

– Akkor jó. – Újból megpaskolja a fejemet, de most egy kicsit nagyobb erővel.

Oda se nézek, miközben kinyitja a tasakot, a fémkanálra szór valamennyit a barna, cukorszerű anyagból, és hozzáad egy kicsit a vízből, de szinte pontosan el tudom képzelni a mozdulatait, mivel rengetegszer láttam őt ezt csinálni, néha akár naponta kétszer is. Alapvetően attól függ, mennyit beszél magában. Ha sokat, akkor többször veszi elő a tűt. De van olyan is, hogy csöndesebb, és akkor nem annyira vészes. A csöndesebb napjait bírom, olyankor vagy a takarításal foglalkozik, vagy elmerül az agyalásban. Én még azokat a napokat se bánom, amikor beájulva hever.

A kanál alá tartja az öngyújtót, hogy felforrósítsa a fémet a lánggal, miközben valami dalszöveget motyog. A hangja igazából tök szép, de mindig félelmetes szavakat énekel. Miután a kanál már elég forró ahhoz, hogy az anyag elkezdjen beleolvadni a vízbe, anyu a

karjára tekeri a gumiszalagot. Ahogy mellette ülök a kanapén, a lábamon dobolok az ujjaimmal, és úgy teszek, mintha itt se lennék. A világon bárhol jobb lenne, mint ezen a helyen.

Gyűlölöm őt.

– Jól van, Luke, segíts nekem szépen, rendben? – mondja anyu, miután teljesen felolvasztotta a gyógyszerét, és felszívta a fecskendőbe.

Feléje fordulok, remegek az idegességtől. Örökké remegek. Örökké ideges vagyok, állandóan csak aggódom. Most is amiatt aggódom, hogy el fogom szúrni a dolgot. Hogy rosszul fogom csinálni. Amint teleszívta a fecskendőt, anyu odaadja nekem, aztán az ölembe nyújtja a karját. Olyan sokszor szúrta már meg tű, hogy a felkarja csupa lila és vörös pötty. A vénái nagyon sötétén rajzolódnak ki a bőre alatt. Én pont ugyanannyira utálok látni, ahogy az injekciós tű belefúródik, amennyire ő imádja. Szokás szerint a karjához tartom a tűt, oda, ahol az a rengeteg pötty van rajta. Bizonytalanul remeg a kezem.

– Kérlek, hadd ne kelljen ezt csinálnom! – suttogom. – Kérlek, anyu... – De nem is tudom, egyáltalán minek próbálok könyörögni. Bármit megtenne, hogy a gyógyszeréhez jusson. Komolyan, bármit. Csúnya dolgokat, amiket rendes emberek nem csinálnak.

– Lélegezz szépen mélyeket, jó? – Meg se hall, miközben a szabad kezét a tarkómra nyomja. – Tudod, muszáj eltalálnod a vénát. Ha nem vagy elég óvatos, akkor kárt tehetsz a karomban, vagy akár meg is ölhetsz, emlékszel? – Ezt olyan édelegve mondja, mintha kedvesen beszélne hozzám, megnyugtató szavakkal.

Pedig ettől csak még rosszabb lesz az egész, pláne azért, mert a lelkem mélyén azt kívánom, bár elvéteném a vénáját. Jó néhány mély levegőt kell vennem, mire le tudok nyugodni egy kicsit, és el bírom téríteni a gondolataimat attól a sötét iránytól, amerre mindig menni

akarnak. Emlékeztetem magam, hogy nem akarok ártani anyunak.
Nem akarok.

Amikor sikerül úrrá lennem az idegességemen, amennyire csak lehetséges, beszúrom a tűt a vénájába, mint már vagy százszor. Ez minden egyes alkalommal olyan rossz, mintha saját magamba döfném az injekciós tűt, szinte érzem a bőrömön a szúrást. Grimaszt vágok, ahogy anyu izmai megfeszülnek egy kicsit a tű körül. Benyomom a fecskendő dugattyúját, a gyógyszer a vénába áramlik, és másodpercekkel később anyu furcsa hangot ad ki, aztán hátrarogy a kanapén, engem is magával húzva. Gyorsan kihúzom a karjából a tűt, épp sikerül, mielőtt teljesen eldőlnék, velem együtt.

– Köszönöm, Luke! – mondja álmosan, és újra megpaskolja a fejemet, miközben a hátán elterülve magához szorít. A torka furán vibrál, mintha megint dúdolni próbálna, de a hang ugyanúgy csapdába esett, nem tud szabadulni tőle, ahogy én sem.

Összeszorítom a számat, a szemközti falat bámulom, levegőt is alig veszek. Egy idő után anyunak lecsukódik a szeme, a karja ernyedten csúszik le a kanapéról, ujjai a padlóhoz koccannak, így egy kis időre kiszabadulok a karmai közül.

Felülök, a könnyeimet nyeldeklem. Utálom őt, amiért erre kényszerít, és magamat is utálom, amiért megteszem neki ezt, meg amiért titokban örülök, hogy kidőlt. Ledobom az injekciós tűt az asztalra, aztán felállok a kanapéról. Összeszedem minden erőmet, és nagy nehezen az oldalára fordítom anyut, mert néha elhányja magát. Végre csöndes az egész ház, pont, ahogy szeretem. Ugyanakkor gyűlölöm is a csöndet, mert ez az üresség kikészít. Igazából arra vágyom, ami az összes többi gyereknek megvan. Azoknak, akiket a parkban látok hintázni, miközben a szüleik jó magasra lökik őket. Akik mindig nevetnek és mosolyognak. Mintha mindenki másnak csupa móka és

kacagás lenne az élete, engem kivéve. Valahányszor kedvem támadna mosolyogni, mindig eszembe jut ez a szörnyű érzés, ami most is eltölt, ez az iszonyat és undor, ez a gyűlölet és szomorúság, amitől állandóan rosszul vagyok. Ettől azonnal el szokott menni a kedvem a mosolygástól, úgyhogy most már inkább nem is próbálkozom vele. A boldogság valójában nem létezik. Csak kitaláció.

Bedobom a fecskendőt meg a kanalat a dobozba, és azon agyalok, hogy most már mindig ilyen lesz-e az életem. Hogy most már mindig így tele leszek-e szomorúsággal és gyűlölettel. Mire mindent visszarakok a dobozba, remegek, és úgy érzem, muszáj megint futnom... muszáj elmenekülnöm innen. Nem bírom ezt tovább. Nem bírok itt élni. Nem bírom ki anyuval.

– Nem bírom! – üvöltöm teli tüdőből, aztán teljes erőből rávágok az öklömmel a dohányzóasztalra. A kezem nagyot reccsen, és annyira fáj, hogy megint könnyek lépik el a szememet. Felkiáltok kínomban, és lerogyok a padlóra, de persze senki sem hall meg.

Engem soha senki sem hall meg.

VIOLET

(Tizenhárom évesen)

Utálok költözni. Nemcsak egyik házból a másikba, hanem egyik családtól a másikhoz. Utálok egyik helyről a másikra menni, utálok előrelépni, mert ez általában azt jelenti, hogy megint máshol kell új életet kezdenem. Ha úgy lehetne, ahogy én akarom, akkor meg sem moccannék, egy lépést sem tennék, nem mennék sehova. De mindig muszáj, mert nincs választási lehetőségem, ráadásul sosem tudom, hol fogok kikötni, kikkel leszek összefárva. Néha olyan

nevelőszülőkhöz kerülök, akik tűrhetőek, máskor olyanokhoz, akik nem. Akadtak már köztük részegesek, vallási fanatikusok, gyűlölködők és tapizósok is.

Azok a nevelőszülők, akiknél most lakom, állandóan azt hajtogatják, hogy mindent rosszul csinálok, és folyton azzal nyaggatnak, hogy vegyek példát a lányukról, Jenniferről. Nem egészen értem, hogy egyáltalán miért fogadtak be. Láthatóan tökéletesen elégedettek a saját gyerekükkel, én meg legfeljebb csak dísznek kellek nekik: csilivili trófeának, amivel dicsekedhetnek a barátaiknak, hogy azok áradozzanak, milyen nagylelkűek, hiszen befogadtak egy ilyen problémás gyereket. Én vagyok a hontalan árva, akinek ők otthont adtak, remélve, hogy helyre tudnak pofozni, így a családjuk még csodásabbnak tűnhet.

– Annyira rendes tőletek, hogy magatokhoz vettétek szegény kislányt – mondja egy tűzvörös hajú nő Ameliának, a jelenlegi nevelőanyámnak, aki éppen összejövetelet tart a szomszédoknak. Sokszor rendez ilyen partikat, pedig utólag mindig csak panaszkodik róluk a férjének. – Ezek a szerencsétlen gyerekek csakis a hozzátok hasonló jótét lelkeknek köszönhetik, hogy fedél van a fejük felett.

Amelia felém pillant. A konyhaasztalnál ülök, mivel rám parancsolt, hogy a parti alatt fel se merészeljek állni onnan.

– Igen, de tudod, azért nem könnyű. – Sárga blúzt visel, ami engem az egyik korábbi nevelőszülőm kanárijára emlékeztet. Az a madár egész álló nap csiripelt. Amelia elrendezi a sós kekszet meg a felszeletelt sajtot egy nagy, virágmintás tálon, aztán a hűtőhöz megy. – Violet elég nehéz eset. – Kinyitja a hűtő ajtaját, és elővesz egy nagy kancsó limonádét. Megint rám sandít, aztán közelebb hajol a vörös hajú szomszédasszonyához, és halkabbra fogja a hangját. – Állandóan

csak dühöng. A minap is eltört egy vázát, csak azért, mert nem találta a cipőjét... De igyekszünk megnevelni, amennyire lehet.

Állandóan csak dühöngök. Mintha mindenki ugyanezt mondaná rólam. Iszonyúan haragszom a világra, és ez érthető is, azok után, amin keresztülmentem; mégsem akar megbirkózni senki velem meg a haragommal. Senki sem akar szembenézni azzal, hogy valószínűleg túl sok bennem a düh. Hogy menthetetlenül megtörtem. Hogy nemcsak vad vagyok, hanem talán még veszélyes is. Egyetlen felnőtt sem akar ilyen gyerekekkel küszködni. A felnőttek mosolygós meg nevető gyerekeket akarnak, akiktől ők maguk is csak mosolyognak meg nevetnek. Én a gyerekkor sötét, morbid oldalát testesítem meg. Esküszöm, a nevelőszüleim arra várnak, hogy csináljak végre valami olyat, amire hivatkozva megszabadulhatnak tőlem. Akkor aztán panaszkodhatnának mindenkinek, hogy ők igazán mindent megtettek értem, de egy ennyire sérült gyereket egyszerűen nem lehet helyrehozni.

– És ennyi idő s létére még mindig nem bír megbirkózni a rémálmaival – folytatja Amelia. – Minden éjjel sikoltozva riad fel, és nemrég még be is pisilt. Aztán beszaladt a hálósobánkba, és siránkozott, hogy fél egyedül aludni. – Tekintete az elrongyolódott, lila plüssmackóra siklik, amit magamhoz ölelek. – Borzasztóan éretlen, mindenhová magával hurcolja azt a plüssállatot... Ez nem normális.

Utálom őt. Fogalma sincs, milyen lehet olyan szörnyűségeket látni, amiknek a legtöbb ember még a pusztja létezésével sem bír szembenézni. Az iszonyatos, vörösben tocsogó igazságot, olyan emlékképeket, amiktől nem bírok szabadulni. A halált. A kegyetlenséget. A borzalmat. Azt, hogy egyes emberek úgy veszik el mások életét, mintha az jelentéktelen semmiség volna. Csak én maradtam, és

magammal kell cipelnem a rettenetes, rusnya igazságot. Egyedül, el-
árvultan. *Miért hagytak magamra?* Nem maradt meg nekem más ab-
ból az időből, amikor az életem még nem volt merő rusnyaság, csak
ez a plüssmackó.

Elfordítom a fejemet, elengedem a fülem mellett a nevelőanyám
hangját. Kibámulok az ablakon a kertre, a tulipánt formázó dísz-
re a gyepen, amin megcsillan a napfény. A mellkasomhoz szorítom
a plüssmackót, amit az apukámtól kaptam korai születési ajándék-
ként, egy nappal azelőtt, hogy meghalt. A tulipánon kis, piros, szí-
vecske alakú gyöngyök vannak, amik szikráznak a napsütésben, és
fénypettyeket vetítenek a tornác betonjára. A szép, csillogó pöttyö-
ket figyelem, azokra koncentrálok, miközben magamba fojtom a
dühömet, jó mélyre eltemetem. Igyekszem uralkodni az indulata-
imon, különben felszínre törne bennem minden érzélem, amit el-
nyomtam magamban. És akkor nem lenne más választásom, mint
megtalálni a módját, hogyan űzzem el őket: adrenalinlökehez ké-
ne jutnom.

Egyébként is, Ameliának szükségtelen elismételnie azt, amit ma-
gam is jól tudok. Tisztában vagyok vele, mit csinálok minden éj-
jel, ahogy azzal is tökéletesen tisztában vagyok, mit jelentek nekik.
Ugyanígy tudom, hogy néhány hónapon belül elégük lesz belőlem,
és tovább fognak küldeni egy másik otthonba, ahol szintén idegesí-
teni fog mindenkit minden, amit teszek, így végül azok az emberek
is le fognak passzolni. Ez óraműpontossággal ismétlődik újra meg
újra, és én már nem is számítok semmi többre. Ha bármi jóra szá-
mítanék, az csak csalódáshoz vezetne. Amikor kicsi voltam, számí-
tottam bizonyos dolgokra – arra, hogy anyu és apu fog fölnevelni,
arra, hogy az életem továbbra is csupa móka és kacagás lesz –, de ez
az álom szertefoszlott azon a napon, amikor a szüleim meghaltak.

– Violet! – csattan fel Amelia, és gyorsan feléje kapom a fejemet. Ő meg a vörös hajú barátnője rám merednek, a szemükből aggodalom és némi félelem süt. Kíváncsi vagyok, mennyit tud rólam a szomszédasszony. Tudja, mi történt azon az éjszakán? Tudja, mit láttam? Tudja, mitől menekültem meg? Tudja, mitől nem? Fél tőlem emiatt? – Figyeltél te rám? – kérdezi a nevelőnőm.

Megcsóválom a fejem.

– Nem – vallom be.

A szemöldökét felvonva méreget, miközben kinyitja az egyik konyhaszekrényt.

– És mit kell ilyenkor mondani?

Lerakom a plüssmackót az ölembe, és emlékeztetem magam, hogy muszáj elfojtanom a haragomat, mert amikor a legutóbb hagytam, hogy eluralkodjon rajtam, egy csomó mindent eltörtem, aztán ideküldtek.

– Bocsánatot kérek, Amelia néni, nem figyeltem.

Leengedi a szemöldökét, miközben levesz az egyik felső polcról néhány babkonzervet.

– Na, jó, most már csak az kéne, hogy elsőre is szíveskedj figyelni, és akkor rendben lennénk.

– Most már figyelek – mondom, mire elkomorul az arca. – Már-már, bocsánatot kérek, Amelia néni, most már figyelek.

Hűvösen mered rám, miközben lerakja a babot a pultra, és elővesz a fiókból egy konzervnyitót.

– Azt mondtam, menj be a garázsba, és hozd be a tartalék mélyhűtőből a lefagyasztott húspogácsákat.

Biccentek, és felugrom a székről, a plüssmackót magammal viszem. Megkönnyebbülök, amiért kiszabadulhatok a levegőtlen konyhából, és itt hagyhatom a szomszédasszonyt, aki úgy bámul

rám, mintha attól tartana, hogy mindjárt ledöföm. Épp kilépek a garázsba vezető ajtón, amikor hallom, hogy Amelia azt mondja neki:

– Attól tartok, kénytelenek leszünk szólni a gyámügynek, hogy vegyék vissza... Egyszerűen nem számítottunk rá, hogy ilyen nehéz lesz vele.

Sosem szabad számítani semmire.

Legszívesebben sarkon fordulnék, hogy közöljem ezt a nevelőanyámmal, de továbbmegyek, lecaplatok a garázs lépcsőjén. Ég odalent a lámpa. Megkerülöm a családi autót, és a sarokban álló mélyhűtő felé indulok. De megtorpanok, amikor észreveszem Jennifert a garázs sarkánál, egy fiúval meg két lánnyal együtt, akik a bicajokkal szórakoznak.

– Nézzétek már, ki dugta ide a képét! – mondja gúnyosan vigyorogva, miközben eltolja a biciklijét a faltól. A bicaja rózsaszín, akár csak a ruhája. Egyszer régen nekem is volt egy bringám, csak épp lilá, mert a rózsaszínt utálok. De soha nem tanultam meg biciklizni, úgyhogy az is odalett a régi életemmel együtt, bedobozolták és eladták, mint a gyerekkorom minden egyéb részletét. – Violet... meg a hülye medvéje. – A barátaira pillant. – Mindenhová magával hurcolja ezt a gagyi játékot, mint valami dedós.

Magamhoz szorítom a plüssállatot, és igyekszem ügyet se vetni Jenniferre, mert mást nem tehetek. Ez itt nem az én házam, nem az én családom, és senki sem fog az én pártomra állni. Egyedül maradtam a világban. Ezt már rég megtanultam, és az elmúlt néhány évben egy kicsit könnyebbé vált elviselnem az életemet, miután sikerült hozzászoktatnom magam ahhoz a tudathoz, miszerint mindig is egyedül maradok.

Elsietek mind a négyük mellett. Jennifer azt motyogja, hogy olyan szagom van, mint egy hajléktalannak, mire a haverjai kiröhögnek.

Felnyitom a mélyhűtőt, és kiviszem a húspogácsás zacskót, aztán lecsapom a fedelet, és visszafordulok az ajtó felé. Jennifer azonban ott hagyta a biciklijét, és most elállja a lépcsőhöz vezető utat.

– Légy szíves, menj egy kicsit arrébb! – kérem udvariasan, a fagyasztott húst az egyik oldalamhoz, a plüssmackót a másikhoz szorítva. Próbálom kikerülni Jennifert, de fölemelt karral elém ugrik, nem enged ki a garázból.

– Eleven sorompó – röhög a fiú, és a többiek hangosan felkacagnak.

– Ez az én házam, nem a tiéd – közli Jennifer gúnyos vigyorral. – Úgyhogy nem mondhatod meg nekem, mit csináljak.

Feltartom a húspogácsás zacskót, igyekszem megőrizni a hidegvéremet.

– Igen, de anyukád megkért, hogy vigyem ezt be neki.

Csípőre teszi a kezét, és gőgösen kijelenti:

– Azért, mert anyám cselédnek tekint téged. Ami azt illeti, a mi nap hallottam, ahogy apuval arról beszéltek, csakis ezért fogadtak be téged: mert kellett valaki, aki takarítja a házat.

Ne hagyd, hogy felhúzzon! Nem számít, mit magyaráz. Semmi se számít.

– Eredj az utamból! – mondom a fogamat csikorgatva.

A fejét csóválja.

– Majd ha fagy! Nekem egy ilyen lúzer, büdös, őrült kiscsaj nem dirigálhat.

A többiek nevetnek, és óriási erőfeszítés kell ahhoz, hogy ne váгам pofán Jennifert. *A szüleim nem úgy neveltek, hogy bántsak másokat. Anyu és apu azt akarná, hogy jobb ember legyek ennél.* A másik oldalról próbálom megkerülni őt, ám újból előttem terem, és még sípcsonton is rúg. Lüktető fájdalom hasít a lábamba, de nem vagyok

hajlandó kiakadni, ahogy Jennifer szeretné. Csak azért is nyugodt maradok.

– Nem csoda, hogy már nincsenek szüleid. Ugyan ki akarna téged? – vihog gonoszul. – Ja, persze, várjunk! Hiszen a szüleid meghaltak... Ki tudja, talán te magad nyírtad ki őket.

– Fogd be! – figyelmeztetem, és remegek, ahogy közelebb lépek hozzá. Érzem, hogy forr bennem a düh, menten kirobban.

– Vagy mi lesz? – kérdezi, nem hajlandó meghátrálni. A fiú kihúzza magát, és elindul felénk, olyan arc kifejezéssel, amitől legszívesebben futásnak erednék. De nem teszem, mert akkor biztos, hogy üldözőbe vennének, és a végén úgymint mindenki engem hibáztatna mindenért.

– Miről beszélsz, hogyhogya kinyírta a szüleit? – kérdezi a srác, és a hüvelykujjával letöröl valami maszatot a homlokáról.

Jennifer ördögien vigyorog, aztán feléje fordul.

– Még nem hallottad róla a sztorit?

– Pofa be! – fojtom belé a szót, és olyan közel lépek hozzá, hogy majdnem fellököm. Aztán fölemelem a kezemet, mintha hátra akar-nám taszítani. – Nem mondom még egyszer.

Tovább dumál, tudomást se vesz rólam.

– A szüleit meggyilkolták. – Rám pillant, gyűlölet és kegyetlenség ül a szemében. – Hallottam anyámat, amikor azt mesélte valakinek, hogy Violet találta meg a holttestüket. De lefogadom, hogy ő maga nyírta ki az őseit, mert totál *zakkant*.

Látom magam előtt anyut meg aput a hálósobájukban, azzal a rengeteg vérral körülvéve, és elborul az agyam. Gyorsan elhessegetem a képet, de már nem látok mást, csak a vörösséget. Csupa vörös. Csupa vér. Vörös. Vér. Halál. Meg egy ostoba kislány, aki nem bír elszakadni ezektől az emlékektől.

Elhajítom a húspogácsás zacskót, már nem érdekel, mi lesz velem. Jennifer szőke hajába markolok, és erősen meghúzódom.

– Vond vissza! – kiabálom, és még erősebben húzom a haját, miközben megkerülöm az autót, magammal rángatva őt, el a fiútól.

Jennifer elbőgi magát, hátrahajtott fejjel potyognak a szeméből a könnyek.

– Te gyilkos picسا!

– Ereszd el! – kiabálja a srác, és utánunk rohan. – Neked tényleg elmentek otthonról! – A másik két lányhoz fordul, és azt mondja, szólniuk kell valakinek, úgyhogy elszaladnak. Mielőtt eltűnnek, a lányok is úgy merednek rám, mintha örült lennék.

Tudom, hogy Amelia pillanatokon belül itt lesz, aztán felhívja majd a gyámügyet, és elvitet innen.

Remegek a dühtől és a gyűlölettől, amit mind Jenniferre vetitek ki, mivel ő áll itt előttem. Nincsen más, senki se. Zavaros a látásom, akárcsak a gondolataim meg a szívverésem, és úgy érzem, mintha megint a gyermekkori otthonomban lennék, mintha újra belépnék abba a szobába, meglátnám azt a sok vért... meghallanám azokat a hangokat...

Annyira reszketek, hogy az ujjaim már nem bírják fogni Jennifer haját, így elengedem őt. Előredől, nekitántorodik a kocsis orrának. Miután visszanyeri az egyensúlyát, felém perdül, és akkora erővel lök meg, hogy a földre huppanok, beverem a fejemet a falba.

– Te eszelős! – ordítja. Céklavörös a képe, patakzik a könnye. – A szüleim most aztán úgy ki fognak vágni innen, hogy nyekkensz!

A földre bámulok a lába előtt, görcsösen szorítom magamhoz a mackómat, meg se mozdulok.

Jennifer bosszúsán toporzékolva felmordul, aztán kirohan a garázsból.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Pillanatokkal később beront Amelia, és még le sem ért a lépcsőn, már kiabál velem.

– Szedheted a sátorfádat! Megértetted?

– Igen. – Teljesen kimerültem érzelmileg, a hangom színtelenül szól.

– Hogy mondtad? – Az eddigi nevelőanyám karba tett kézzel várja, hogy szép udvariasan bocsánatot kérjek.

Nem válaszolok, mert már nem kell. Végeztem ebben a házban. Sehoggy sem tudnám jóvátenni azt, ami az előbb történt. Nem változtathatok a múltamon, ugyanúgy, ahogy a jövőmben sincs beleszólásom.

Amelia majd szétrobban a dühtől, az arcába szökik a vér, miközben próbál uralkodni magán. A képembe vágja, hogy egy kis senki vagyok. Hogy megnézhetem magam, mert úgysem fogok kelleni senkinek. Hogy most rögtön kidob a házából. Semmi olyat nem mond, amit ne tudnék magamtól is.

– Figyelsz te rám egyáltalán? – kiabálja, én pedig megrázom a fejemet. Erre dühöngve kitépi a kezemből a plüssmedvét.

Ez magamhoz térít a dermedt kábulatból.

– Hé, az az enyém! – kiáltom, és talpra ugorva a mackómért kapok. Amelia a karomra csap, és a másik kezével a háta mögé dugja a játékot, miközben ellép tőlem.

– Vedd büntetésnek, amiért bántottad a lányomat – közli.

– Megérdemelte, amit kapott! – Bepánikolok. Ha kárt tesz a macskóban, azt nem bírom ki. Szükségem van a macimra, nélküle nem élem túl... nélküle nem is akarok élni. *Miért maradtam életben?*

– Hát, majd ha szépen bocsánatot kérsz Jennifertől, akkor visszakaphatod. – A konyhába vezető ajtó felé indul. A lánya mosolyogva ácsorog az ajtóban, a bocsánatkérésemre várva.